

Naar Socialdemokraterne har ment, at man gennem Beskatning af Formuer paa 50 000 Kr. eller derover gennem en kortere Aarrække kunde naa til at betale i hvert Fald den indenlandske Statsgæld, uden at Pengemarkedet af den Grund kom til at lide derunder, er det naturligvis let at sige dertil: Hvorfor skal en Mand med en Formue paa 49 900 Kr. slippe fri, medens den, der har 50 000 Kr., maa betale? Saaledes kan man sige overfor en hvilken som helst Skattelov, hvor der er en Grænse: Hvorfor skal den, der er lige under Grænsen, slippe? Men da vi har sagt, at det skal være en Beskatning med stigende Skala, vil enhver forstaa, at naar man har gennemført denne Beskatning, vil en Formue paa 50 000 Kr. blive beskattet med et Minimumsbeløb, hvorefter Skatteprocenten stiger med Formuernes Stigen. Et saadant Forslag maa gennemføres, hvis det skal lykkes os at naa Balance. Man kan ikke stadig lade Beløbet til Forrentning af Statsgælden stige uden at anvise andre Veje end dem, ad hvilke man hidtil har gaaet, og hvis Resultat i Dag her foreligger. Det er derfor nødvendigt at skride til en Beskatning af Formuere og derigennem at naa til en hurtigere Afvikling af Statsgælden for paa den Maade at komme ind i normale Forhold igen.

Men en Hovedbetingelse for at skaffe Balance og naa nogenlunde normale Forhold i Fremtiden er, at man søger at reducere Arbejdsløsheden til Minimum. Det første Skridt derhenimod skal da efter vor Mening være en gennemgaaende Jordreform, hvorved der aabnes Flertallet af dem, der nu tyer til Byerne, Mulighed for at blive ude paa Landet. Forholdet er det, at hvert Aar indvandrer der fra Landet til Byerne gennemsnitlig 20 000 Personer, og dette bevirker igen Arbejdsløshed inde i Byerne, Boligmangel og andre store Vanskeligheder. Nu kan man sige, som en konservativ Ordfører sagde forleden, at det at bygge Boliger til Husmændene er Synd, for de kommer til at sidde altfor haardt ved det. Jeg ser, at en af det konservative Folkepartis Landbo-repræsentanter nikker forstaaende: det er Synd. Er det da bedre inde i Byerne at bygge Boliger til de arbejdsløse end ude paa Landet at bygge Boliger til Husmændene? Det er de to Alternativer, vi har at vælge imellem i Dag. En af Delene! Spørgsmaalet er da, hvilken af Delene er bedst: enten gennem Tilskud at yde Landboerne saadanne Vilkaar, at de kan blive ude paa Landet, eller at bygge Boliger til arbejdsløse inde i Byerne? Jeg tror ikke, det er

vanskeligt at dømme om, hvad man skal foretrække.

Det er nødvendigt at komme til en Begrænsning af Arbejdsløsheden. Der er ikke Tvivl om, at de daarlige finansielle Forhold hovedsagelig skyldes Forretningslivets vanskelige Vilkaar, Regeringens Mangel paa Forstaaelse af, hvorledes man skal søge at ophjælpe Virksomhederne. Derigennem er Staten, derigennem er Kommunerne kommet ind i trykkende Forhold. Staten har en Gæld paa 1 200 Mill. Kr., Kommunernes Gældsbyrde er i alt væsentligt den samme. Efter den sidste Opgørelse i Statistisk Aarvog androg Kommunernes Gæld for Aaret 1920—21 827 Mill. Kr. i Byerne, 123 Mill. Kr. paa Landet. Lægger vi nu Forøgelsen for de senere forløbne tre Aar til, tager vi neppe meget fejl, naar vi regner med, at samtlige Kommuner i Dag har en Gæld paa 1 150 Mill. Kr., deraf for Landkommunerne 150 Millioner, for Købstadkommunerne 1 000 Mill. Kr. (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er et godt Resultat af Socialist-Ledelsen i Kommunerne.) . . . Jeg er meget glad ved denne Afbrydelse, skønt en Afbrydelse maaske ikke er helt tilladelig, og jeg skal straks svare. Det skal altsaa være Socialiststyret i Kommunerne, der er Skyld i de daarlige finansielle Tilstande. Lad os nu et Øjeblik sige det. Saa maa jeg dog bemærke, at der var nu ikke Socialiststyre i Staten, den Gang dens Udgifter steg saa stærkt, og der er Udgifterne dog steget stærkere end i Kommunerne. Hvad er saa Skyld i det? Statens Gæld er steget procentvis stærkere end Kommunernes. Naar nu Stigningen for Kommunernes Vedkommende skyldes det socialistiske Styre, skyldes saa Stigningen for Statens Vedkommende det ministerielle Styre? Der maa jo være en Grund, og jeg skal komme ind paa det Spørgsmaal senere.

Paa Landet er der en Befolkning paa 1 800 000, i Byerne en Befolkning paa 1 410 000. Denne Befolkning paa 1 410 000 har en Gæld paa 1 000 Mill. Kr., medens Landbefolkningen paa 1 800 000 kun har en Gæld paa 150 Mill. Kr., fordi de Aar efter Aar afgiver Befolkningstilvæksten til Byerne, der saa faar Udgifterne til Arbejdsløsheden, til Boligbyggeriet og til alt det andet. Landet aflaster sig og naar derved at kunne spare en hel Del af de sociale Udgifter, som Staten og Kommunerne i Fællesskab maa udrede. Saa kommer vi til de socialistisk styrede Kommuner, og med Hensyn til dem har den højtærede Indenrigsminister jo talt som den erfarne